

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 6Csp/8/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8224200358
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2024:8224200358.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, XXX XX D., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, so sídlom ul. Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 3.565,52 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 700,-eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietam.

III. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 05.02.2024 domáhal, aby súd žalovanému uložil povinnosť titulom primeraného finančného zadostučinenia zaplatiť mu sumu 3.565,52 eur a nahradiť mu trovy konania.

2. Svoju žalobu odôvodňoval tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 2Csp/52/2022 o zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa, pričom dosiahol v konaní úspech, keď rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 13.02.2023, ktorý právoplatnosť nadobudol dňa 14.04.2023, bolo jeho žalobe v celom rozsahu vyhovené. V žalobe citoval časti rozhodnutia zo základného konania a poukazujúc na § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a § 4 ods.2 písm. b/ zák. č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa tvrdil, že ako spotrebiteľ uplatňuje si satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré musel brániť v základnom konaní. Tvrdiac, že primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu a zároveň aj funkciu relutárnu, uviedol, že ak má byť zadostučinenie primerané, teda spravodlivé, jeho výška nemôže mať len symbolický význam, nakoľko zadostučinenie len v symbolickej výške nemôže byť ani primeraným, ani spravodlivým. Výšku primeraného finančného zadostučinenia žiadaného v sume 3.565,52 eur odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2006 mu bol poskytnutý úver vo výške 1.643,50 eur, na ktorý bolo zaplatené celkovo 2.960,90 eur, a to ešte predtým, ako žalovaný požiadal jeho zamestnávateľa o zrážky zo mzdy, pričom napriek tomu, že išlo o bezúročný a bezpoplatkový úver, kde už žalovaný nemal nárok na žiadne plnenie, domáhal sa prostredníctvom zrážok zo mzdy uhradenia sumy 3.565,52

eur. Keďže žalovaný sa na jeho úkor zrážkami zo mzdy chcel obohatiť o sumu 3.565,52 eur, požaduje zadosťučinenie v tejto výške poukazujúc tiež na to, že zamestnávateľ mu od augusta 2019 do decembra 2021 vykonával zrážky zo mzdy vo výške 2.218,42 eur, ktoré mal v depozite a ktoré vyplatené mu boli až v decembri 2023, v dôsledku čoho nemohol s touto mzdou disponovať, čo malo vplyv aj na jeho rodinný rozpočet. Poukázal na to, že ak má byť finančné zadosťučinenie primerané, teda spravodlivé, jeho výška nemôže byť len symbolická, lebo taká výška nebola by ani spravodlivá, ani odradzujúca pre dodávateľa, pričom na rozdiel od iných inštitútov v právnom poriadku SR (napr. ochrana osobnosti), kde sa na prvé miesto kladie morálne zadosťučinenie a finančná satisfakcia slúži len na dovŕšenie nápravy, to pri inštitúte PFZ nie je možné, keď toto je možné len v peňažnej forme a má byť zároveň odmenou spotrebiteľa. Vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je podľa žalobcu jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil, alebo sa chcel obohatiť.

3. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 13.02.2023, sp.zn. 2Csp/52/2022, žiadosť jeho zamestnávateľovi zo dňa 21.02.2017, prehľad platieb na zmluvu č. XXXXXXXXXXXX a potvrdenie zamestnávateľa z 24.08.2022.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť. Žalobca podľa neho nepreukázal aktívnu legitímáciu na podanie žaloby a uplatňovanie nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, lebo medzi žalobcom a žalovaným nebola uzavretá žiadna spotrebiteľská zmluva, žalobca nemá postavenie spotrebiteľa, lebo jediný právny vzťah, ktorý medzi žalobcom a žalovaným vznikol, vyplýva z prístupia žalobcu ako spoludlžníka k záväzku dlžníka voči žalovanému. Spotrebiteľom podľa žalovaného v zmysle platných právnych predpisov nemôže byť ten, kto neuzavrel a neobdržal plnenie od dodávateľa, a preto žalobca ako spoludlžník podľa neho nespĺňa zákonnú definíciu spotrebiteľa ani podľa v tom čase účinného § 3 ods.2 zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ani podľa § 2 ods.1 písm. a) v tom čase účinného zákona č.634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na to, že aj zákon č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v rámci definície pojmu spotrebiteľ upravuje, že ide o osobu, ktorá uzatvára spotrebiteľskú zmluvu. S poukazom na uvedené vzniesol aj námietku miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu. Odhliadnuc od uvedeného podľa tvrdení žalovaného nárok na primerané finančné zadosťučinenie žalobcovi nevznikol aj preto, lebo rozhodnutie súdu v základnom konaní nebolo vydané na základe záveru o porušení ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa, ale na základe ustanovenia § 37 zaradeného medzi všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, v súvislosti s čím podporne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.9Co/93/2022. Žalovaný namietal tiež to, že požiadavke žalobcu čo do výšky chýba akýkoľvek prvok primeranosti, dôvodnosti a oprávnenosti. Tvrdil, že konanie vo veci 2Csp/52/2022 začalo neskôr, ako zamestnávateľ žalobcu údajne zadržieval (bez toho, aby žalovaný vôbec vedel o danej skutočnosti) nejaké peňažné prostriedky žalobcu a v čase začatia a vedenia daného konania žiadne zrážky zo mzdy žalobcu v prospech žalovaného neboli uskutočňované. Žalovaný poprel tvrdenie žalobcu o vykonávaní zrážok zo mzdy v prospech žalovaného a o ich zadržívaní až do decembra 2023. Odvolával sa pritom na oznámenia zamestnávateľa žalobcu spoločnosti ANACO, s.r.o. ako zástupcovi žalovaného, že žiadne zrážky zo mzdy sa nevykonávajú. Žalobcom predložený list jeho zamestnávateľa zo dňa 24.08.2022 je preto podľa žalovaného pochybný, lebo v prospech žalovaného neboli poukázané žiadne zrážky zo mzdy žalobcu a tieto neboli ani vykonávané. Obsah listu zamestnávateľa žalobcu je podľa žalovaného nevierohodný aj preto, lebo zamestnávateľ mal 3 roky vykonávať zrážky zo mzdy a napriek tomu, že nemal nejakú listinu, aj tak ich mal vykonávať a ponechať si ich, a to až do decembra 2023, hoci konanie v základnej veci právoplatne skončilo ešte v apríli 2023. Žalovaný poprel, že by sa chcel na úkor žalobcu obohatiť o sumu 3.565,52 eur, nie je podľa neho zrejmé, v čom by vlastne obohatenie malo spočívať, nie je zrejmé, na základe čoho žalobca tvrdí bezúročnosť úveru a úplne opomína aj fakt, že splácanie úveru bolo s omeškáním, vznikol preto aj nárok na úroky z omeškania v zákonnej výške 920,31 eur. Žalovaný vyčítal žalobe, že nie je z nej zrejماً jediná okolnosť, ktorá by zodpovedala imateriálnej povahe nároku, pričom prípadné zadržívanie zrážok v depozite zamestnávateľa si žalobca mal riešiť so svojim zamestnávateľom a keďže toto nebolo predmetom základného konania ako skutočnosť, či porušenie povinnosti žalovaného, nemožno sa na základe toho ani domáhať nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Uplatňovanie zadosťučinenia na základe danej skutočnosti v súvislosti s údajnými zrážkami zo mzdy žalobcu v roku 2019, 2020 a 2021 je navyše podľa žalovaného uplatňovanie premlčaného domnelého nároku, pričom namietal toto premlčanie. Žalovaný tvrdil, že pri posudzovaní finančného zadosťučinenia je možné vychádzať len z právoplatného rozhodnutia o porušení ustanovenia

určeného na ochranu spotrebiteľa, pričom vo vzťahu k údajnému vykonávaniu a zadržiavaniu zrážok zo mzdy nebolo žiadne právoplatné rozhodnutie o porušení ustanovenia na ochranu spotrebiteľa vydané.

5. Žalobca v písomnej replike poukázal na to, že právoplatný rozsudok, ktorý bol prílohou žaloby, jasne deklaruje, že v právnom vzťahu založenom Zmluvou o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2006 došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva, preto tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.22Co/33/2017 tvrdil, že výsledok základného konania, v ktorom spotrebiteľ namieta neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy, je úspešným uplatnením práva alebo povinnosti v súdnom konaní, ako to má na mysli zákon o ochrane spotrebiteľa. Tvrdil, že § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje, aby rozhodnutie súdu v základnom konaní muselo výslovne obsahovať vo výroku porušenie konkrétneho ustanovenia. Uplatnením neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy listom u jeho zamestnávateľa v nedôvodnej a nezákonnej výške podľa neho preukázateľne došlo k porušeniu jeho spotrebiteľských práv. Argumentácia žalovaného podľa neho vyznieva nielen alibisticky, ale potvrdzuje opodstatnenosť žaloby, keďže žalovaný si na základe predmetných dohôd o zrážkach zo mzdy naďalej uplatňuje voči spotrebiteľom plnenia napriek vedomosti o ich neperfektnosti, čo možno s použitím analógie z trestného práva považovať za prípad špeciálnej recidívy, kde by sa zadosťučinenie malo zvyšovať a nie znižovať. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/53/2016, podľa ktorého odradzujúco môže pôsobiť len hrozba straty prevyšujúca nad 50 % sumy, o ktorú chcel veriteľ spotrebiteľa protiprávne pripraviť a tiež na viaceré ďalšie rozhodnutia tohto krajského súdu. Žaloba je plne dôvodná aj preto, že žalovaný aj v súčasnosti, napriek tisíckam rozsudkov vydaných proti nemu, používa nekalé obchodné praktiky a snaží sa na úkor spotrebiteľov finančne obohatovať, najmä využívaním neprijateľných zmluvných podmienok. Ujma, ktorá vznikla konaním žalovaného, podľa žalobcu nebola len v akademickej rovine, ale preukázateľne došlo k zásahu do jeho majetkovej sféry, výkon nezákonných zrážok zo mzdy v ňom reálne vyvolal stresové situácie a psychické vypätie. Argumentácia žalovaného je preto podľa neho nenáležitá a navrhuje žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

6. Žalovaný v duplike trval na tom, že žalobca ani v žalobe, ani v replike skutkovo a právne nezdôvodnil svoje postavenie spotrebiteľa, toto postavenie ani nemá, lebo nebola medzi ním a žalovaným uzavretá žiadna spotrebiteľská zmluva a nebol mu poskytnutý žiadny úver. Poukázal na to, že žalobca ani v replike nespochybnil jeho tvrdenie, že rozsudok v základnom konaní vydaný bol na základe § 37 Občianskeho zákonníka a nie na základe ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa. V ostatnom zopakoval svoje tvrdenia z vyjadrenia k žalobe. Trval na zamietnutí žaloby.

7. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie, na ktorom žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na žalobe a jej dôvodoch v celom rozsahu trval. Riadne predvolaný právny zástupca žalovaného ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní s tým, že trvá na svojich predošlých vyjadreniach a súhlasí, aby súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti. V súlade s ust. § 180 CSP preto súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

8. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a všetkých písomných vyjadrení strán, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých žalobcom predložených listinných dôkazov, keďže vykonanie žiadneho z týchto dôkazov nebolo namietané, ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné, či neúčelné a sám žalovaný žiadne dôkazy nenavrhol, oboznámením sa s obsahom spisu Okresného súdu Bardejov zo základného konania sp.zn.2Csp/52/2022 a odpovede na lustráciu žalobcu v Registri obyvateľov SR (§ 295 CSP), pričom zistil tento skutkový stav:

9. Zo spisu Okresného súdu Bardejov sp.zn.2Csp/52/2022 súd zistil, že žalobou podanou dňa 16.09.2022 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy uvedenej v Zmluve o revolvingovom úvere č.XXXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2006 na výkon zrážok zo mzdy žalobcu a tiež nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým by súd žalovanému a tiež zamestnávateľovi žalobcu uložil povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a vykonávania zrážok zo mzdy. Žalobu a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodňoval tým, že dohoda o zrážkach zo mzdy bola tu súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 23.05.2006, čo bola typová formulárová zmluva so znením vopred pripraveným veriteľom kde dohoda o zrážkach zo mzdy uvedená bola drobným písmom v časti 7 zmluvného formulára,

príčom v čase podpisovania zmluvy nemal vedomosť o tom, že jej podpisom uzatvára zároveň dohodu o zrážkach zo mzdy, v súvislosti s dohodou nebolo mu nič bližšie vysvetlené. O podpise dohody sa podľa svojho tvrdenia v žalobe dozvedel až od svojho zamestnávateľa zo žiadosti o vykonávanie zrážok zo mzdy z 21.02.2017 predloženej žalovaným. Poukázal na to, že napriek tomu, že neexistuje žiadne súdne rozhodnutie a že žalovaný diktuje jednostranne výšku dlhu bez odsúhlasenia súdom, jeho zamestnávateľ je povinný vykonávať zrážky zo mzdy, ktoré on nemá možnosť priamo zastaviť či obmedziť. Žalobca tvrdil, že jednalo sa v danom prípade o spotrebiteľský úver, preto zmluva o úvere musela obsahovať náležitosti podľa § 4 ods.2 zákona č.258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom tá neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods.2 písm. a/ a g/ tohto zákona, teda sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a údaj o RPMN, čo robí úver bezúročným a bez poplatkov v dôsledku čoho veriteľ nemá nárok na zaplatenie úrokov a poplatkov, preto si žalovaný prostredníctvom zrážok zo mzdy uplatňuje pohľadávku v nezákonnej výške. Tvrdil, že žalovaný poskytol mu úver vo výške 51.012,-Sk (1.693,29 eur), pričom zamestnávateľ mu už zo mzdy zrazil v prospech žalovaného 2.218,42 eur. Predmetná dohoda o zrážkach zo mzdy predstavuje podľa žalovaného neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebola individuálne vyjednaná, nie je založená na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale subjektívnej predstave veriteľa o pohľadávke a jej príslušenstve. Obava, že žalovaný zasiahne do jeho majetku bez súdneho prieskumu zmluvných ustanovení sa reálne naplnila požiadanim jeho zamestnávateľa o vykonanie zrážok zo mzdy. Preto v záujme predídenia vzniku majetkovej ujmy je dôvodné nariadenie neodkladného opatrenia a to aj voči zamestnávateľovi, ktorého označil ako stranu konania z dôvodu, že Civilný sporový poriadok umožňuje neodkladné opatrenie len vo vzťahu k strane konania, pričom voči platiteľovi mzdy si okrem uloženia povinnosti zdržať sa vykonávania zrážok žiadne iné nároky neuplatňuje.

10. Uznesením zo dňa 10.10.2022 č.k.2Csp/52/2022-31 súd nariadil neodkladné opatrenie, ktorým uložil povinnosť veriteľovi (tu žalovanému) zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a zamestnávateľovi žalobcu (v uznesení označenému ako žalovaný v 2./ rade) povinnosť zdržať sa vykonávania zrážok zo mzdy žalobcu podľa predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy. Uznesenie nebolo napadnuté odvolaním, právoplatnosť nadobudlo dňa 05.11.2022.

11. Žalovaný sa k žalobe žalobcu vo veci 2Csp/52/2022 vyjadril v písomnom podaní zo dňa 26.10.2022, v ktorom žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poprel tvrdenia žalobcu, že tento nevedel o uzavretí dohody o zrážkach zo mzdy, nakoľko jej označenie je v texte zmluvy osobitne nadpísané a zvýraznené a žalobca s takouto námietkou prišiel až mnoho rokov po tom, čo sa o existencii dohody podľa vlastných tvrdení dozvedel. Žalovaný poukázal na definíciu priemerného spotrebiteľa a uviedol, že tvrdenia žalobcu napríklad o tom, že mu bol poskytnutý úver sú v rozpore s predloženým listinami z ktorých vyplýva, že žalobca nebol dlžníkom podľa úverovej zmluvy, ale len pristúpil k záväzku ako spoludlžník a preto mu žiaden úver logicky poskytnutý nebol. Poprel tvrdenie o bezúročnosti úveru a tiež to, žeby zamestnávateľ žalobcu zrazil zo mzdy v jeho prospech akúkoľvek sumu, žiadnu sumu nikdy neobdržal. Tvrdil, že dohoda o zrážkach zo mzdy je platným zabezpečovacím inštitútom prípustným aj v spotrebiteľských vzťahoch pre ktorý sa nevyžaduje žiadna verifikácia či schválenie zo strany súdu a to, aká suma môže, resp. nemôže byť dlžníkovi zrazená určuje zákon. Poukázal na zákon č.438/2015 Z.z. a tvrdil, že ak Národná rada SR ako jediný zákonodarný orgán zákonom určila, že dohoda o zrážkach zo mzdy je stále a naďalej prípustný spôsob zabezpečenia záväzkov zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy, potom každý je týmto rozhodnutím zákonodarca viazaný.

12. O žalobe bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 13.02.2023 tak, že tejto bolo v celom rozsahu vyhovieť a žalobcovi bol proti žalovanému priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Podľa záverov súdu (viď bod 31 odôvodnenia rozsudku) tento považoval za nesporné, že vzťah žalobcu a žalovaného zo zmluvy o revolvingovom úvere je spotrebiteľským vzťahom, skúmal uzavretú dohodu o zrážkach z pohľadu ochrany žalobcu ako spotrebiteľa (viď bod 32, 33 a 36 odôvodnenia rozsudku). Prvým dôvodom vyhovieť žaloby a uloženia povinnosti žalovanému zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy podľa odôvodnenia rozsudku bolo, že dohoda inkorporovaná v zmluve nie je určitá, jasná a zrozumiteľná, preto podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka ide o neplatný právny úkon. Druhým dôvodom bolo, že súd považoval dohodu za neplatnú aj z dôvodu jej neprijateľnosti ako zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve (viď bod 19 až 21 odôvodnenia rozsudku a bod 38 kde súd uviedol, že „určil neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy s poukazom na § 37 ods.1 v spojení s 53 ods.3 písm. a) a ods.4 Občianskeho zákonníka“). Súd po preskúmaní obsahu zmluvy zároveň uzavrel, že uzavretá zmluva neobsahovala údaj o RPMN, preto predmetný úver je bezúročný

a bez poplatkov (vid' body 40 a 41 odôvodnenia rozsudku) v dôsledku čoho žalovaný prostredníctvom dohody predloženej zamestnávateľovi žalobcu uplatnil výkon zrážok v sume vyššej než vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru mohol, čo bol ďalší dôvod pre vyhovieň žalobe. Súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že zamestnávateľ žalobcu vykonával zrážky zo mzdy žalobcu počnúc výplatom za august 2019 do decembra 2021 celkovo v sume 2.218,42 eur, ktoré boli v depozite na prevádzkovom účte zamestnávateľa z dôvodu, že nebol predložený originál ani overená kópia spornej dohody (bod 14 odôvodnenia rozsudku). Vyššie uvedený rozsudok Okresného súdu Bardejov nadobudol právoplatnosť dňa 14.04.2023.

13. Zo žalobcom predloženej Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere (č.l.4 spisu 2Csp/52/2022) bolo zistené, že žalobca v zmluve označený bol ako spoludlžník dlžníka E. B., ktorá podľa odpovede na lustráciu žalobcu v Registri obyvateľov SR (č.l.111 spisu) je jeho manželkou. Zo žalobcom predloženej žiadosti jeho zamestnávateľovi na vykonávanie zrážok zo mzdy (č.l.11 spisu) zo dňa 21.02.2017 súd zistil, že žalovaný prostredníctvom poverenej spoločnosti uviedol ako výšku pohľadávky, ktorú eviduje voči žalobcovi sumu 3.565,52 eur.

14. Z prehľadu platieb na zmluvu č.XXXXXXXXXX (č.l.12 spisu) vyplýva, že ku dňu 28.09.2022 bolo pri poskytnutej sume úveru 1.643,50 eur uhradených naň celkovo 2.960,90 eur a to v splátkach hradených od 16.06.2006 do 14.08.2009. Skutkové tvrdenia žalobcu o výške reálne poskytnutej sumy a výške sumy celkovo zaplatenej na vrátenie úveru žalovaný ani nepoprel, tieto sa preto považujú za nesporné (§ 151 ods.1 CSP).

15. Žalobca tu v spore, poukazujúc na vyššie uvedené súdne konanie a rozhodnutie a tvrdiac, že v predmetnom konaní úspešne na súde ubránil svoje spotrebiteľské právo má za to, že sú naplnené zákonné podmienky pre priznanie mu primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods.5 veta tretia zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného v tom čase. Výšku požadovaného zadosťučinenia vyvodzoval z výšky sumy, ktorú sa od neho žalovaný prostredníctvom zrážok zo mzdy snažil vymôcť.

16. Súd vychádzajúc z tvrdení strán a výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu čo do základu je plne dôvodná a čo do výšky je dôvodná v časti. Žalobcovi podľa názoru súdu vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktoré nie je premlčané a ktoré v okolnostiach tu súdenej veci bolo dôvodné priznať mu vo výške 700,-eur, a to z nasledujúcich dôvodov.

17. Vo vzťahu k nosnej námietke žalovaného o absencii postavenia spotrebiteľa na strane žalobcu, z čoho vyvodzoval žalovaný aj miestnu nepríslušnosť tunajšieho súdu, ktorú namietal súd uvádza, že tieto námietky sú nedôvodné. Otázka postavenia žalobcu ako spotrebiteľa bola právoplatne a definitívne vyriešená a ustálená už v základnom konaní, kde súd v právoplatnom rozsudku, ktorým je tu súd viazaný jasne a výslovne uviedol, odôvodnil a podrobne vysvetlil, prečo žalobcu napriek tomu, že bol len spoludlžníkom úveru považuje za spotrebiteľa a prečo mu poskytol ochranu ako spotrebiteľovi, slabšej zmluvnej strane. Ak žalovaný s takýmto posúdením súdu v základnom konaní nesúhlasil, mal možnosť podať proti rozsudku odvolanie, napadnúť tento záver, čo neurobil, preto aktuálne spochybňovanie postavenia žalobcu ako spotrebiteľa motivované snahou žalovaného spochybniť základ nároku na primerané finančné zadosťučinenie je už bezpredmetné a nemôže obstať.

18. Súd sa plne stotožňuje so záverom právoplatne ustáleným v základnom konaní, že žalobca ako spoludlžník svojej manželky uzatvárajúci v takomto postavení so žalovaným spotrebiteľskú zmluvu v ten istý deň ako dlžník (manželka) týkajúcu sa poskytnutia úveru na spotrebu, nie na podnikanie má postavenie spotrebiteľa. Koniec koncov, závery súdnej praxe o nedôvodnosti takejto obrany žalovaného už pre neho nemôžu byť nijako nové, či prekvapivé, nakoľko žalovaný už aj v iných sporoch vedených proti nemu, vid' napr. konanie o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vedené na Okresnom súde Svidník pod sp.zn.2Csp/108/2019 tvrdil, že spoludlžník nespĺňa zákonnú definíciu spotrebiteľa, pričom tieto jeho tvrdenia boli označené za nedôvodné, vid' rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.5CoCsp/2/2021, v ktorom tento jasne uviedol (vid' bod 21 odôvodnenia), že „k odvolacej námietke žalovaného, že žalobca nevystupoval v zmluve ako spotrebiteľ, ale jeho účasť spočívala v jeho pristúpení k záväzku v postavení spoludlžníka čo nemá za následok, aby osobe pristupujúcej k záväzku bola poskytnutá ochrana ako spotrebiteľovi správne súd prvej inštancie poukázal na ust. § 290 CSP...V danom prípade ide skutočne o spoludlžníka a odvolací súd sa prikláňa k názoru žalobcu,

že spoludlžník je tak spotrebiteľom ako aj samotný dlžník. Argumentácia žalobcu, že v prípade pokiaľ neplní dlžník je spoludlžník povinný uhradiť celý dlh, pričom si nemôže nárokovať úhradu od dlžníka je v súlade s pravidlami formálnej logiky. Spoludlžník je dlžníkom tak ako hlavný dlžník, nejedná sa o ručiteľa“.

19. Rovnaký záver o postavení spoludlžníka ako spotrebiteľa vyplýva aj z iného rozsudku proti žalovanému, a to rozsudku Okresného súdu Lučenec sp.zn.5Csp/181/2018 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.12CoCsp/21/2020.

20. Z uvedeného dôvodu preto aj námietka žalovaného o miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu založená na tvrdení, že nejde o spotrebiteľský spor bola nedôvodná, nakoľko o spotrebiteľský spor v zmysle § 290 Civilného sporového poriadku tu bezpochyby išlo tak, ako aj v základnom konaní, ktoré sa viedlo takisto na tunajšom súde. Tunajší súd ako súd v ktorého obvode má žalobca ako spotrebiteľ adresu trvalého pobytu preto je miestne príslušný vzhľadom na § 19 písm. d/ Civilného sporového poriadku. V danom prípade nejedná sa o prípad, kde by bola daná výlučná miestna príslušnosť niektorého súdu v zmysle § 20 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pričom § 19 CSP upravujúci miestnu príslušnosť danú na výber žalobcovi v situácii, ak existuje všeobecný súd žalovaného (tu by ním bol súd v ktorého obvode má žalovaný sídlo) dáva právo podať žalobu aj na iný súd, a to na niektorý zo súdov vymenovaných v tomto zákonom ustanovení. Možnosť voľby medzi všeobecným súdom a súdom daným na výber pritom patrí výlučne žalobcovi. Žalovaný na voľbu žalobcu, či sa tento rozhodne žalobu podať na všeobecnom súde žalovaného alebo na súde danom na výber v zmysle platnej právnej úpravy nemá žiaden dosah. To samozrejme nevylučuje možnosť žalovaného podať námietku miestnej nepríslušnosti takého súdu, tá ale v prípade ak žaloba bola skutočne podaná na súde danom na výber nemôže byť len z toho dôvodu úspešná, lebo inak by celé ust. § 19 CSP o miestnej príslušnosti danej na výber úplne stratilo zmysel. Úspešná by mohla byť len vtedy, ak by žaloba nebola podaná ani na všeobecný súd žalovaného, ani na súd daný na výber, čo však nie je tento prípad. Súdna prax aj teória (pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števeček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarčinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Praha : C. H. Beck., 2016, strana 139, výklad k § 19 CSP) pritom dávno ustálili, že žalobca sa príslušnosti danej na výber nemusí v žalobe výslovne dovolávať, je len povinný uviesť skutočnosť rozhodnú pre posúdenie príslušnosti. V danom prípade žalobca sa v žalobe príslušnosti danej na výber aj výslovne dovolal (priamym poukazom na ust. § 19 písm. d/ CSP) a aj v nej uviedol skutočnosť umožňujúce posúdiť túto miestnu príslušnosť súdu (uviedol, že je spotrebiteľom a že ide o spotrebiteľský spor a aj odôvodnil toto svoje tvrdenie). Z obsahu žaloby niet žiadnych pochyb, že žalobca využijúc svoje právo podal žalobu na tunajší súd práve v zmysle § 19 písm. d/ CSP. Ak žalovaný tvrdí, že tu nejde o spotrebiteľský spor, tak s tým sa súd ako už uviedol nestotožňuje. Z uvedených dôvodov, keďže námietka miestnej nepríslušnosti vznesená žalovaným tu bola nedôvodná, súd na ňu neprihliadal a spor prejednal a rozhodol (§ 42 CSP).

21. Súd v tejto súvislosti podporne poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.4Ndc/12/2022 (týka sa práve žalovaného) a tiež na Nález Ústavného súdu SR vo veci IV.ÚS 57/2012, ktorý v súvislosti s aplikáciou niekdajšieho § 87 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (dnes § 19 písm. d/ CSP) vo veci, kde účastník sporu rovnako ako tu popieral postavenie druhého účastníka ako spotrebiteľa a spotrebiteľský charakter sporu uviedol, že účelom § 87 písm. f) OSP je zvýšenie ochrany spotrebiteľa, ktoré sa prejavuje tým, že popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy a že ustanovenie upravujúce príslušnosť danú na výber treba považovať za súčasť celého komplexu právnych noriem, ktoré vo svojej podstate predstavujú systém ochrany zavedený primárne príslušnými smernicami Európskej únie, ktorý vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (porovnaj napr. rozsudok Súdného dvora Európskej únie C 240/98 z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero, bod 25). Vzhľadom na už uvedené, je podľa názoru ústavného súdu neakceptovateľné, aby § 87 písm. f) OSP bol vykladaný spôsobom v zásade znemožňujúcim dosiahnutie účelu, ktorému úprava ochrany spotrebiteľa ako celok slúži.

22. Súd teda z dôvodov už uvedených mal za to, že úverová zmluva, kde žalobca bol spoludlžníkom svojej manželky je spotrebiteľskou zmluvou a žalobca je spotrebiteľom, čo už bolo právoplatne ustálené v základnom konaní.

23. Čo sa týka samotného nároku, podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30.06.2024 proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

24. Nakoľko podľa § 53 ods.1 zákona č.108/2024 Z.z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.07.2024 ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzavretú po 30. júni 2024, vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzavretých pred 1. júlom 2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30. júna 2024, súd pri právnom posúdení veci a nároku žalobcu vychádzal z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa účinného do 30.06.2024.

25. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaný predložil prostredníctvom poverenej spoločnosti zamestnávateľovi žalobcu žiadosť o realizáciu zrážok zo mzdy na základe s právom rozpornej dohody o zrážkach zo mzdy, ako to bolo právoplatne ustálené v základnom konaní. Je nedôvodná obrana žalovaného voči základu nároku žalobcu, lebo ak uplatnil dohodu o zrážkach bez toho, aby si s odbornou starostlivosťou preveril jej platnosť, určitosť, prípustnosť, prijateľnosť, potom jednoznačne je porušiteľom práv žalobcu v súvislosti s použitím dohody o zrážkach zo mzdy. Tvrdenie žalovaného, že na priznanie zadostučinenia nie je zákonný podklad, lebo nebolo konštatované porušenie práv žalobcu ako spotrebiteľa nemá oporu vo výsledku základného konania z ktorého jasne vyplýva, že dohoda o zrážkach zo mzdy posúdená bola ako neplatná nielen z dôvodov podľa všeobecného ustanovenia § 37 Občianskeho zákonníka, ale aj z dôvodu, že ju súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve (vid' napr. bod 38 odôvodnenia rozsudku v základnej veci). Záver, že by podmienkou priznania primeraného finančného zadostučinenia mala byť napr. len priamo vo výroku rozsudku konštatovaná neprijateľná zmluvná podmienka nemá oporu ani v zákone, ani v stabilizovanej judikatúre. Bol to žalovaný, kto pri vymáhaní svojej pohľadávky použitím dohody o zrážkach zo mzdy konal spôsobom, ktorý súd v základnom konaní právoplatne označil za neprijateľný a rozporný s právom a to hneď z viacerých dôvodov, ktoré obstáli by aj jednotlivito (neplatnosť dohody pre jej neurčitosť, tiež pre jej neprijateľnosť ako zmluvnej podmienky a tiež pre neexistenciu pohľadávky žalovaného vo vymáhanej výške z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru). Tvrdenie žalovaného vo vyjadrení k žalobe (bod 4) že nie je zrejmé, podľa čoho žalobca tvrdí, že úver mal byť bezúročný je tak úplne bezpredmetné, keďže to, že išlo o bezúročný a bezpoplatkový úver je priamo záver súdu v právoplatne skončenom základnom konaní (vid' bod 40 a 41 odôvodnenia rozsudku zo základného konania).

26. Z pohľadu súdu mimoriadne relevantné a významné je tu navyše aj to, že žalovaný ako profesionál v oblasti vymáhania pohľadávok pristúpil k použitiu danej dohody o zrážkach zo mzdy voči žalobcovi v čase (21.02.2017), kedy už existovalo vo vzťahu k nemu množstvo právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré konštatovali neprípustnosť použitia týchto dohôd o zrážkach zo mzdy a ich neplatnosť. Súd poukazuje v tejto súvislosti napríklad na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 11C/419/2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/68/2016 zo dňa 15.12.2016, či rozsudok Okresného súdu Poprad sp.zn.17C/458/2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.3Co/161/2016 zo dňa 06.12.2016, alebo rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.29C/168/2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.6Co/150/2015 zo dňa 26.10.2016, či rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves sp.zn. 2C/312/2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn.5Co/66/2016 zo dňa 17.10.2016. Išlo tak na strane žalovaného pri použití dohody o zrážkach zo mzdy vo februári 2017 (navyše pri dávno splatenom bezúročnom a bezpoplatkovom úvere a viac ako 7 rokov po poslednej zaplatenej splátke) voči žalobcovi nepochybne o konanie s nedostatkom odbornej starostlivosti na jeho strane (vid' § 2 písm. u/ zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) a konanie, ktoré už právoplatne bolo označené za protiprávne a nekalé. Nekalý postup žalovaného a práve žalovaným uskutočnené uplatnenie dohody o zrážkach zo mzdy viedli v konečnom dôsledku k súdnemu konaniu vo veci 2Csp/52/2022 a jeho výsledku, preto sa žalovaný svojej zodpovednosti za porušenie spotrebiteľských

práv žalobcu v žiadnom prípade zbaviť nemôže. K tvrdeniam žalovaného, že zadržiavanie zrážok si mal žalobca riešiť zo svojim zamestnávateľom súd uvádza, že tieto tvrdenia na dôvodnosť žaloby nemajú vplyv, nakoľko k žiadnym zrážkam zo mzdy žalobcu by nikdy nedošlo, ak by si žalovaný tieto na žalobcovi protiprávne neuplatnil. Žalovaný pri svojich tvrdeniach, že žiadne zrážky mu poukázané neboli pritom úplne ignoruje fakt, že dôvodom, prečo tieto boli na depozitnom účte zamestnávateľa žalobcu bolo to, že žalovaný ani jeho vymáhaním splnomocnená spoločnosť nepredložili zamestnávateľovi originál dohody či jej overenú kópiu. Preto ak žalovaný teraz v snahe vyhnúť sa plateniu finančného zadostučinenia poukazuje na to, že dĺžku času, po ktorú neboli zrazené peňažné prostriedky žalobcovi vrátené nemohol ovplyvniť, tieto tvrdenia neobstoja. Navyše žalovaný predsa kedykoľvek mohol svoju žiadosť o zrážky zo mzdy odvolať a najmä ju nikdy predložiť nemal, keďže založená bola na absolútne neplatnej dohode o zrážkach a žiadala zrazenie neexistujúceho nároku.

27. Podľa názoru súdu preto žalobcovi právo na primerané finančné zadostučinenie proti žalovanému z dôvodu splnenia všetkých zákonných podmienok v zmysle vyššie citovaného § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa vzniklo.

28. Predloženým rozsudkom Okresného súdu Bardejov zo dňa 13.02.2023, č.k.2Csp/52/2022-71 žalobca preukázal úspešné uplatnenie porušenia svojich práv. Ak žalovaný tvrdil, že uplatnením dohody o zrážkach nechcel sa bezdôvodne obohatiť, ale len uplatnil svoju pohľadávku, tak súd mu pripomína, za akých konkrétnych okolností a akým spôsobom k tomu došlo, keď predchádzal tomu úplne zrejmy nedostatok odbornej starostlivosti. Bol to práve žalovaný, kto pri vymáhaní pohľadávky konal s nedostatkom odbornej starostlivosti, v rozpore s dobrými mravmi, teda niet pochyb, že zodpovednosť za výsledok a stav, ktorý nastal nesie práve žalovaný. Žalovaný sa domáhal na žalobcovi zaplataenia vysokej finančnej čiastky na základe neplatného právneho úkonu, prostredníctvom zrážok zo mzdy, teda siahajúc na základný zdroj živobytia žalobcu, čo nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1CoCsp/22/2020).

29. Ak žalovaný tvrdil, že z jeho strany k porušeniu žiadneho práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa či osobitnými predpismi nedošlo, tak tu súd opäť poukazuje na to, že žalovaným porušenými zákonnými ustanoveniami sú napr. § 2 písm. u/ zákona o ochrane spotrebiteľa podľa ktorého odbornou starostlivosťou na účel daného zákona sa rozumie úroveň osobitnej schopnosti a starostlivosti, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi, zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti, a tiež § 8 zákona o ochrane spotrebiteľa upravujúci klamlivé konanie a nekalé praktiky. Súd podporne poukazuje napr. na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.09.2022 sp.zn.20CoCsp/33/2022, z ktorého cit „Žalovaný požadoval od žalobcu plnenie, na ktoré zjavne nárok nemal. Takéto konanie žalovaného, ktoré mohlo mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia na úkor žalobcu, nemožno hodnotiť ako konanie v súlade s dobrými mravmi. Zákaz konať v rozpore s dobrými mravmi priamo vyplýva z ust. § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (bod 12 odôvodnenia). Podľa názoru odvolacieho súd na úspešné uplatnenie práva postačuje jednak aj to, keď spotrebiteľ vyjadří nesúhlas s uplatnenou pohľadávkou, avšak navyše v prejednávacom prípade žalovaný zlyhal pokiaľ postupoval zjavne v rozpore s odbornou starostlivosťou. Je nepochybné, že neopodstatnené uplatňovanie súm („len tak skúsime“) bez akéhokoľvek podkladu voči spotrebiteľom je nutné zahrnúť do kategórie rozporu s odbornou starostlivosťou, ale aj rozporu s dobrými mravmi § 3 ods. 1 OZ“ (bod 14 odôvodnenia).

30. Žalovaný nepodal odvolanie proti rozsudku vo veci 2Csp/52/2022, kde bolo jeho konanie vyhodnotené ako protiprávne, preto spochybnovanie, či ďalšie preskúmavanie záverov právoplatného a záväzného súdneho rozhodnutia v tomto konaní je neprípustné a súd, viazaný rozsudkom v základnej veci preto obranu žalovaného spochybnujúcu základ nároku na primerané finančné zadostučinenie mal za nedôvodnú.

31. Nakoľko žalovaný voči žalobcovi konal spôsobom, ktorý bol právoplatne posúdený ako rozporný s právom, je toto konanie konaním v rozpore s odbornou starostlivosťou (§ 2 písm. u/ zákona č. 250/2007 Z.z.), a dobrými mravmi. Uvedené porušenie práva a povinností žalovanému vyplývajúcich zo zákona o ochrane spotrebiteľa súd s poukazom na § 3 ods.5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa považuje

za dôvod na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcovi, ktorý úspešnou obranou voči takýmto nedôvodným nárokom v pôvodnom konaní na súde úspešne uplatnil svoje práva. Preto aktuálna snaha žalovaného v konaní o primerané finančné zadosťučinenie relativizovať, či zľahčovať svoje pochybenia konštatované v základnom konaní, ktorého výsledkom je súd viazaný neobstojí.

32. Povinnosťou žalovaného vzhľadom na predmet jeho činnosti bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na vymáhanie pohľadávok, slúžiace na ochranu spotrebiteľa. K tvrdeniu žalovaného, že uplatnením pohľadávky prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy len realizoval svoje právo súd uvádza, že v okolnostiach veci tieto tvrdenia absolútne nemôžu obstáť, lebo už v tom čase existovalo množstvo právoplatných súdnych rozhodnutí súdov naprieč republikou, ktoré také konanie žalovaného vyhodnotili ako neprípustné a protiprávne a o ktorých žalovaný musí mať vedomosť, keďže sa týkali práve jeho.

33. K výške požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú žalobca odvíjal od sumy, ktorú od neho žalovaný prostredníctvom zamestnávateľa a zrážok zo mzdy žiadal súd uvádza, že výška primeraného finančného zadosťučinenia sa vôbec nemusí (i keď môže) odvíjať od výšky potenciálneho majetkového prospechu či bezdôvodného obohatenia alebo ujmy spotrebiteľa. Pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 30. júna 2022, sp. zn. 7 Cdo 92/2021 publikované pod č. R 48/2022).

34. Primerané finančné zadosťučinenie pre spotrebiteľa v zmysle § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je čo do výšky zákonom nijako konkrétne stanovené, klasifikované, či limitované, nie sú naň žiadne tabuľky či osobitné kritériá, základným a určujúcim kritériom v zmysle zákona je jeho primeranosť, ktorú súd posudzuje podľa vlastnej úvahy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci. Keďže zákon okrem primeranosti nestanovuje žiadne konkrétne kritériá, ktoré by spotrebiteľ mal tvrdiť a dokazovať, neobstojí tvrdenie žalovaného o nedostatočnom odôvodnení výšky požadovaného zadosťučinenia žalobcom. Žalobca v žalobe logicky a dostatočne odôvodnil výšku požadovaného zadosťučinenia keď uviedol, že odvodzuje ho od výšky sumy, ktorú žalovaný protiprávne vymáhal cez dohodu o zrážkach zo mzdy. Úvaha zvolená žalobcom pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvodzujúca ho od sumy ktorú od neho žalovaný nedôvodne žiadal síce má určitú logiku vo vzťahu k preventívnej a odradzujúcej funkcii primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko odradiť dodávateľa od recidívy môže práve jeho uvedomenie si, že čím vyššiu sumu od spotrebiteľa bude nedôvodne žiadať, tým vyššie finančné zadosťučinenie v prípade úspešného uplatnenia ochrany spotrebiteľom následne bude musieť poskytnúť, preto odradzujúci účinok vo vzťahu k tomu, aby sa žalovaný v budúcnosti nedomáhal na spotrebiteľoch nedôvodných plnení v takej výške môže byť práve v takom prípade naplnený. To ale neznamená, že výška zadosťučinenia musí byť nevyhnutne matematicky zhodná so sumou, alebo s nejakou časťou sumy o ktorú sa veriteľ chcel obohatiť. Súd v okolnostiach veci za primeranú sumu zadosťučinenia považoval sumu 700,-eur.

35. K nedôvodnosti obrany žalovaného ohľadom ním tvrdenej absencie ujmy na strane žalobcu súd poukazuje na závery súdnej praxe, cit. „Nie je snáď ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde“ (citované z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn.3CoCsp/25/2021, ďalej k tomu pozri napr. rozsudky KS v Prešove sp.zn.20CoCsp/31/2021, 10CoCsp/23/2020, 20CoCsp/39/2021, 20CoCsp/43/2020, 3CoCsp/2/2021).

36. Preto aj obrana žalovaného, že žalobcovi nehrozila a nevznikla žiadna ujma je nedôvodná. V tejto súvislosti je najmä potrebné dodať, že naposledy účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Zákon podmienku, aby spotrebiteľovi bola privedená ujma nevyžaduje (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn.6Cdo/127/2017). V ňom Najvyšší súd okrem iného v súvislosti s primeraným finančným zadosťučinením podľa § 3 ods.5 zákona č.250/2007 Z.z. konštatoval, že „zákonodarcu pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia) je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne.“

37. Súd pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia v sume 700,-eur zohľadnil v neprospech žalovaného, že skutočne nejednalo sa v danom prípade o akademickú hrozbu ujmy, ale došlo priamo k citeľnému zásahu do majetkovej sféry žalobcu, keďže tomuto reálne boli vykonávané nie malé zrážky zo mzdy ako základného zdroja obživy. K tvrdeniam žalovaného spochybňujúcim skutočné vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu a spochybňujúcim hodnotnosť písomnosti zamestnávateľa žalobcu zo dňa 24.08.2022 (čl.13 spisu) z ktorej jasne vyplýva, že žalobcovi boli od augusta 2019 do roku 2021 vykonané na nároky žalovaného zo zmluvy číslo XXXXXXXXXXX zrážky v sume až 2.218,42 eur súd uvádza, že tieto tvrdenia žalovaného sú nedôvodné, nepreukázané, pričom skutkové závery o reálnom zrazení sumy 2.218,42 eur zo mzdy žalobcu boli právoplatne ustálené už v základnom konaní (viď bod 14 odôvodnenia rozsudku v základnej veci). Žalovaný v základnom konaní nepodal odvolanie, nenamietal správnosť či úplnosť skutkových zistení súdu a skutkového stavu, preto ani táto jeho obrana v tomto konaní nemohla obstáť.

38. Pri posúdení dôvodnosti výšky požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je potom treba vychádzať z toho, že toto zadosťučinenie má niekoľko funkcií. Možno tak hovoriť o funkcii satisfakčnej, sankčnej, odradzujúcej, odmeňujúcej. Pri určení jeho výšky súd musí zohľadniť viaceré relevantné okolnosti, a to napríklad či nejde v prípade postupu a konania dodávateľa o recidívu, aká bola intenzita a trvanie porušenia a dôsledky konania dodávateľa, ekonomický dopad nečestného konania dodávateľa na spotrebiteľa, ako aj skutočnosť, či už napríklad nebolo poskytnuté zadosťučinenie spotrebiteľovi aj v inej podobe. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, niet pochýb o tom, že požadovanie nedôvodných nárokov zo strany žalovaného od spotrebiteľa a to navyše cez zrážky zo mzdy, teda siahnutím na základný prostriedok zabezpečovania príjmu a obživy logicky znamená obmedzenie komfortu spotrebiteľa, berie mu čas a kľud. Žalobca sa tu musel aktívne brániť nedôvodným nárokom z dohody o zrážkach, ak chcel zabrániť nedôvodným zrážkam zo mzdy, musel urýchlene vyhľadať advokáta, ktorý ho v konaní zastupoval a podal aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia.

39. Súd považuje za legitímne a spravodlivé priznať žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 700,-eur. Zohľadnil primerane aj rozhodovaciu prax súdov majúcu na pamäti zásadu predvídateľnosti súdneho rozhodovania, samozrejme, pri zohľadnení faktu, že každá vec vo svojich konkrétnych skutkových okolnostiach môže byť odlišná a že paušalizovanie toho, čo je v konkrétnom prípade „primerané“ nie je možné.

40. K výške nároku žiadaného žalobcom súd uvádza, že ojedinele síce existujú súdne rozhodnutia, kde boli priznané tisícové sumy zadosťučinenia, ale tie už len vzhľadom na povahu nároku, ktorý je veľmi výrazne závislý od konkrétnych okolností každej jednej konkrétnej veci nemožno považovať za „ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít“ (čl.2 ods.2 CSP), keď navyše súdu z jeho činnosti sú známe aj rozhodnutia, kde prisúdená bola omnoho nižšia suma finančného zadosťučinenia. Viď napr. rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.11Csp/6/2022, ktorý z požadovanej sumy 5.178,71 eur priznal spotrebiteľovi za protiprávne použitie dohody o zrážkach zo mzdy finančné zadosťučinenie vo výške 50,-eur, a to v situácii kedy aj boli reálne vykonané zrážky, alebo rozsudok Okresného súdu Bardejov sp.zn.7Csp/6/2022, ktorý z požadovanej sumy 10.586,99 eur priznal spotrebiteľovi za protiprávne použitie dohody o zrážkach zo mzdy finančné zadosťučinenie vo výške 250,-eur, a to v situácii kedy aj bola reálne vykonaná zrážka zo mzdy. Ďalej súd poukazuje napríklad na rozsudok Okresného súdu Bardejov sp.zn.4Csp/13/2022, ktorý z požadovanej sumy 8.378,42 eur priznal spotrebiteľovi za protiprávne použitie dohody o zrážkach zo mzdy finančné zadosťučinenie vo výške 200,-eur, a to v situácii kedy aj bola reálne vykonaná zrážka zo mzdy.

41. V tu súdnej veci súd vzhľadom na mimoriadnu výšku uskutočnených zrážok zo mzdy žalobcu a dĺžku ich trvania, ako aj vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný inicioval ich až viac ako 7 rokov po poslednej zaplatenej splátke pri dávno preplatenom bezúročnom a bezpoplatkovom úvere za primeranú sumu zadostučinenia 700,-eur. Ide tu o cca 20 % nedôvodne vymáhanej sumy (rovnako cca 20 % z požadovanej sumy zrážok priznal napríklad Okresný súd Svidník vo veci 2Csp/108/2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn.5CoCsp/2/2021 keď zaviazal žalovaného pri požadovanej výške zrážok 10.844,74 eur zaplatiť spotrebiteľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 2.000,-eur).

42. Pokiaľ ide o nepriznanie nároku v celej požadovanej výške, súd zohľadnil, že sám žalobca potvrdil, že zrazená suma bola mu už vrátená a zohľadnil napr. aj sumy, ktoré sa priznávajú obetiam trestných činov, alebo pozostalým obetí pri dopravných nehodách, alebo sumy priznávané poškodeným pri ujmach na zdraví. Ak podľa zákona č.437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia napr. šok ťažkého stupňa podľa položky 246 sadzieb bodového hodnotenia za bolesť pri úrazoch je hodnotený počtom bodov 60, čo napr. v roku 2020 znamenalo pri hodnote bodu 21,84 eur bolestné vo výške 1.310,40 eur, tak potom podľa názoru súdu v tomto prípade, kedy neboli zistené ani tvrdené žiadne mimoriadne následky u žalobcu a jeho živote (nad rámec toho, čo logicky vyplýva z toho, že nedôvodne mu hrozili vysoké zrážky zo mzdy a čiastočne aj boli vykonané), ani žalobcovi ako primerané finančné zadostučinenie za útrapy spojené s porušením jeho práv nemožno priznať sumu až 3.565,52 eur. Ak z iných obdobných sporov o primerané finančné zadostučinenie sú súdu známe prípady, kde boli spotrebiteľom v situácii kde reálne došlo k ešte vyšším zrážkam zo mzdy a vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného priznané nižšie sumy ako žalobca žiadal, alebo kde dodávateľ pri vymáhaní predmetnej sumy postupoval voči spotrebiteľovi mimoriadne agresívne, telefonicky obťažoval príbuzných spotrebiteľa so žiadosťami o plnenie, osobne navštevoval pri vymáhaní nedôvodného plnenia domácnosť spotrebiteľa, podával trestné oznámenia a podobne, tak súd v rámci proporcionality a primeranosti musel zohľadniť, že tu o žiadny taký prípad nešlo, aspoň nič také žalobca netvrdil a nepreukázal. Na druhej strane, ani symbolické finančné zadostučinenie nebolo by tu na mieste, nakoľko z hľadiska zákonom predpokladaného účelu by sa také zjavne minulo účinkom a účelu zákona. Preto súd priznal primerané finančné zadostučinenie v sume 700,-eur a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

43. Súd pri výške takto priznaného zadostučinenia zohľadnil vo vzťahu k jeho sankčnej a odradzujúcej funkcii v neprospech žalovaného skutočnosť, že nejde o zďaleka prvý, či ojedinelý prípad obdobného konania žalovaného, čo je zrejmé už z výpočtu súdnych rozhodnutí v predošlých častiach tohto odôvodnenia týkajúcich sa žalovaného. Ak ani doterajšie rozhodnutia nemali na žalovaného dostatočný odradzujúci účinok, bolo namieste zadostučinenie zvýšiť. Žalovaný snažil sa vymôcť svoj vysoký nárok voči žalobcovi nie cestou súdu, ale cestou mimosúdneho výkonu zrážkami zo mzdy. Preto súd pri prisúdení primeraného finančného zadostučinenia a určovaní jeho výšky vzal na zreteľ aj to, že toto zadostučinenie je v zákone zakotvené aj preto, aby prostredníctvom jeho priznania spotrebiteľovi dodávateľ bol odradený od ďalších takýchto postupov.

44. Na druhej strane, ak žalobca opakovane zdôrazňoval sankčný význam zadostučinenia a poukazoval na výšku sankcií od dohľadných orgánov, tak k tomu súd uvádza, že z pohľadu celkovej sankcie pre žalovaného spočívajúcej v tom, „čo ho bude zásah do práv žalobcu stáť“ nemožno opomenúť, že jeho majetková sféra za porušenie spotrebiteľských práv dotknutá je nielen platením samotného finančného zadostučinenia žalobcovi, ale aj platením žalobcovi prisúdených trov konania (v základnom konaní tieto trovy boli žalobcovi priznané vo výške 650,99 eur, k čomu treba ako zásah do majetkovej sféry žalovaného prirátat' aj súdny poplatok hradený žalovaným v základnom konaní vo výške 16,50 eur a 49,50 eur a pribudnú k tomu aj trovy tohto konania a súdny poplatok zaň). Pre úplnosť treba zároveň uviesť, že priznanie náhrady trov konania žalobcovi nie je dôvodom na nepriznanie zadostučinenia vôbec. Trovy mu vznikli, nakoľko sa musel brániť nedôvodnému nároku, nie je to jeho príjem, či zisk, ale len kompenzácia zmenšenia majetku vynaloženého na obranu v súdnom spore. Náhradou trov konania sa žalobcovi ako spotrebiteľovi vrátilo len to, o čo prísť nikdy nemal. Nie je to teda žiadne zadostučinenie. Ak by preto táto skutočnosť bola dôvodom pre nepriznanie primeraného finančného zadostučinenia, ustanovenie § 3 ods.5 zákona o ochrane spotrebiteľa by bolo zbytočným. Nemalo by žiaden sankčný a odradzujúci (súčasne preventívny) účinok na dodávateľov, ak by pri zjavnom porušení práv spotrebiteľov mohli sa vyhnúť sankcii v podobe platenia finančného zadostučinenia len tým, že sa svojich nedôvodných nárokov nedomôžu a že len budú musieť kompenzovať spotrebiteľovi vynaložené trovy konania. Preto priznanie náhrady trov žalobcovi nemohlo byť dôvodom pre nepriznanie

mu zadosťučinenia vôbec, avšak z pohľadu žalobcom zdôrazňovanej sankčnej funkcie zohľadnené a premietnuté do výšky zadosťučinenia byť muselo.

45. Čo sa týka satisfakčnej a odmeňujúcej funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, súd zohľadnil, že žalobca sa tu musel aktívne brániť nedôvodnému nároku žalovaného, aj cestou neodkladného opatrenia a že zrážky reálne prebehli. Hrozba nebola len v akademickvej rovine. Súd zohľadnil aj dĺžku stavu neistoty žalobcu. Žalovaný v konaní 2Csp/52/2022 napriek množstvu nedostatkov ktoré boli následne zistené a napriek tomu, že už existovali súdne rozhodnutia, ktorými bol daný postup vymáhania zo strany žalovaného označený za protiprávny stále trval na svojom nároku a zákonnosti jeho postupu, podanej žalobe sa bránil, čo síce bolo jeho nesporným právom, avšak zároveň to malo vplyv na dĺžku a predlžovanie stavu neistoty žalobcu, čo je kritérium na ktoré súd tiež pri rozhodovaní o výške zadosťučinenia má prihliadať. Žalovaný obhajobou toho, čo už mnohokrát a dávno bolo právoplatne súdmi posúdené ako neobhájiteľné u žalobcu sám výrazne prispel k predlžovaniu stavu a pocitov neistoty, ktoré sú logicky so súdnym konaním spojené vždy.

46. Súd preto obranu žalovaného v spore s výnimkou tvrdení o neprimeranej výške požadovaného zadosťučinenia nepovažoval za dôvodnú. Súd považuje za legitímne a spravodlivé priznať žalobcovi primerané finančné zadosťučinenie v sume, ktorá tu predstavuje v podstate len malú časť žalovaným nedôvodne cez zrážky zo mzdy vymáhaného nároku. Z tohto pohľadu súd vyhodnotil argument o tom, že primeraným finančným zadosťučinením sa má kompenzovať nemateriálna ujma, ktorá vznikla, a nie ujma majetková. Nie je totiž vylúčené, aby výška nemateriálnej ujmy, ak jej mantinely nie sú zákonom stanovené, bola obdobná, zhodná, vyššia alebo nižšia ako ujma, ktorá oprávnenej osobe hrozila v majetkovej sfére.

XX. Súd v danom prípade zvažil všetky okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že je potrebné žalobe vyhovieť práve čo do sumy 700,-eur. Podľa názoru súdu pri opodstatnených nárokoch spotrebiteľov uplatnených za takých okolností ako v tu súdnej veci nestačí len strohé konštatovanie súdu o porušení práv, ale je potrebné tento proces zavŕšiť priznaním aj finančnej kompenzácie odrážajúcej ujmu, ktorú spotrebiteľ utrpel pri súdnej a inej konfrontácii s dodávateľom. Súd tak za primerané finančné zadosťučinenie na odčinenie všetkých útrap a dôsledkov u žalobcu a na druhej strane na efektívne odradenie žalovaného od opakovania takých postupov považuje tu sumu 700,- eur. Vzhľadom na všetko uvedené súd žalobe žalobcu vyhovel čo do zaplatenia sumy 700,-eur a vo zvyšku ju ako nedôvodnú zamietol.

48. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovaným, túto súd nepovažoval za dôvodnú. Až po právoplatnosti rozsudku v základnom konaní začala tu žalobcovi plynúť premlčacia doba. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutia vydaného vo veci samej. Pred vydaním takéhoto rozhodnutia preto ani neprichádza do úvahy začatie plynutia premlčacej doby. V opačnom prípade by to totiž znamenalo, že premlčacia doba nároku môže uplynúť ešte pred naplnením základného predpokladu pre jeho priznanie, ktorým je úspech spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č.250/2007 Z.z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Názor žalovaného, že premlčacia doba mala by sa tu počítat' od doby vykonávania zrážok zo mzdy neobstojí. Výklad žalovaného by nielenže bezdôvodne a neprimerane skracoval spotrebiteľom premlčaciu dobu, ale mohol by viesť až k absurdnému záveru, že nárok by sa premlčal skôr ako by vznikol. Až právoplatnosťou rozsudku je tento konečný, záväzný a nezmeniteľný, preto námietka premlčania nebola dôvodná. Rozsudok vo veci 2Csp/52/2022 zo dňa 13.02.2023 nadobudol právoplatnosť dňa 14.04.2023, preto je zrejme, že žaloba doručená súdu dňa 05.02.2024 podaná bola v rámci trojročnej premlčacej doby, na podporu čoho súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 16.12.2021 sp.zn.1CoCsp/18/2021.

49. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods.2 CSP).

50. Žalobca v základe nároku bol plne úspešný, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku-Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.3Co/20/2017 kde pri priznaní len 50 % zo sumy požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia bola priznaná žalobcovi náhrada trov konania v rozsahu 100 % práve z dôvodu, že výška nároku závisela od úvahy súdu, čo je aj prípad tu prejednávanej veci.

51. Súd je toho názoru, že v prípadoch keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu, pričom súčasne neuplatňuje sa žalobcom výška plnenia v zjavne nedôvodnej výške, predstavujúcej šikanózný výkon práva, motivovanej len snahou o navýšenie trov konania a nie záujmom na spravodlivom usporiadaní veci nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania ak bol žalobca v základe plne úspešný aj vtedy, ak čo do výšky bol úspešný len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Pričom tak ako tomu bolo aj v zmysle § 142 ods.3 O.s.p., tak aj v súčasnosti podľa ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta v takom prípade vypočíta a určí len z výšky súdom priznaného plnenia (tu zo sumy 700,-eur).

XX. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ust. § 262 ods.2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd v súlade s § 2 ods.2 a § 14 ods.4 zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobcu od tejto povinnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Bardejov.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.